

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **N. D.**, státní příslušnost Afghánistán, t.č. neznámého pobytu, zastoupeného Mgr. Petrem Křížákem, MBA, LL.M., advokátem se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, Purkyňova 6, proti žalované **Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie** se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8.12.2015 č.j. CPR-41882-3/ČJ-2015-930310-V239, o **nevyhovění žádosti o propuštění ze zařízení podle § 129a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalované **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie** ze dne 8.12.2015 č.j. CPR-41882-3/ČJ-2015-930310-V239 **se zrušuje** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta Mgr. Petra Křížáka, MBA, LL.M., se určuje **částkou 12.342,- Kč**, která mu bude proplácena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 8.12.2015 č.j. CPR-41882-3/ČJ-2015-930310-V239 žalovaná Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie nevyhověla žádosti žalobce o propuštění ze zařízení podle ust. § 129a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. (dále jen zákon o pobytu cizinců) a bylo vysloveno, že se cizinec nepropouští. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná uvedla, že vycházela z doloženého spisovaného materiálu, z dostupných informačních systémů Policie České republiky a vlastního šetření. Zjistila, že dne 6.8.2015 byl žalobce kontrolován hlídkou OPKPE České Budějovice v nákladovém prostoru vozidla tovární značky Renault Master, bílé barvy, RZ: X, na silnici I/4 v katastru obce Horní Vltavice, okres Prachatice. Žalobce nebyl schopen prokázat svou totožnost předložením cestovního dokladu ani oprávněnost svého pobytu na území České republiky. Téhož dne byl žalobce zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. v platném znění za účelem ukončení pobytu na území České republiky. Dne 7.8.2015 ve 22.00 hod. byl zajištěn podle § 27 odst. 2 téhož zákona a dne 9.8.2015 umístěn do v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. za účelem správního vyhoštění. Do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení sepsaného dne 7.8.2015 žalobce uvedl, že na území České republiky nemá zajištěné žádné ubytování, zůstat zde nechce, neboť cestoval do Německa. Rozhodnutím OPKPE České Budějovice ze dne 19.8.2015 bylo žalobci dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb. uloženo správní vyhoštění, doba po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na jeden rok a tímtéž rozhodnutím mu byla uložena povinnost vycestovat z České republiky do 30 dnů od okamžiku, kdy pominou důvody bránící k vycestování cizince z území. Žalovaná v průběhu řízení tedy zkoumala, zda důvody, pro které byl žalobce zajištěn, nadále trvají nebo zda jsou splněny podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalovaná zdůraznila, že žalobce výše uvedeným chováním dal najevo neúctu k respektování a dodržování právních předpisů, konkrétně povinnosti cizince pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem. Žalovaná považuje námitky žalobce, že zajištění občana Afghánistánu za účelem správního vyhoštění neplní účel a že následné vydání rozhodnutí o správním vyhoštění je nezákonné z důvodu přetrvávajících konfliktů na území Afgánské islámské republiky, jakož i námitku, že správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v souladu s ust. § 2 správního řádu, za neopodstatněné. Žalovaná dále v odůvodnění opakovala, že žalobce byl zajištěn za účelem správního vyhoštění a rozhodnutí o správním vyhoštění mu bylo také následně vydáno. V případě žalobce bylo požádáno Velvyslanectví Afgánské islámské republiky o prověření totožnosti žalobce a o vydání náhradního cestovního dokladu a s žalobcem byl rovněž proveden konsulární pohovor. Účelem zajištění žalobce je právě realizace jeho správního vyhoštění. Žalovaná nadále činí úkony potřebné k realizaci správního vyhoštění žalobce, které je v současné době reálné. Žalobce využil svého práva na odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění a o tomto odvolání dosud nebylo rozhodnuto. Dále v odůvodnění svého rozhodnutí žalovaná odkázala na závazné stanovisko OAMP, že vycestování žalobce do země původu jeho státní příslušnosti je možné, přičemž při vydání tohoto stanoviska bylo vycházeno z různých informačních zdrojů a také ze skutečností žalobcem uvedených do protokolu sepsaného dne 7.8.2015. Závěrem odůvodnění žalovaná zdůraznila, že sám žalobce

uvedl, že hodlá vycestovat na území jiného státu, čímž dává jasně najevo, že nehodlá respektovat vydané rozhodnutí o správním vyhoštění.

Žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které namítal, že v jeho případě není reálný předpoklad dosažení účelu zajištění, v důsledku čehož je toto zajištění nezákonné. Neexistuje předpoklad dosažení tohoto účelu, to je realizace vyhoštění žalobce do Afghánistánu. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7As 81/2011-98 ze dne 15.12.2011 zdůrazňující, že zbavení osobní svobody musí sledovat Úmluvou vymezený účel a zabránit nepovolenému vstupu cizince na území nebo realizovat jeho vyhoštění či vydání. Dle názoru žalobce faktická nemožnost vyhoštění do Afghánistánu musela být známa již v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a to přinejmenším ze statistik o vyhošťování do této země. V této souvislosti žalobce uvedl, že v době od 1.1.2015 do 30.9.2015 bylo vydáno 23 rozhodnutí o vyhoštění do Afghánistánu a ani jediné vyhoštění nebylo realizováno, v důsledku čehož je vyhoštění žalobce velmi nejisté a lze pochybovat důvodně o tom, že k němu vůbec dojde. S tímto faktem se ve svém rozhodnutí žalovaná nijak nevypořádala. Kromě toho žalovaná neučinila potřebné kroky k naplnění účelu zajištění žalobce a v této souvislosti odkázal žalobce na rozhodnutí Krajského soudu v Praze č.j. 43A 2/2016 ze dne 12.1.2016.

Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Napadené rozhodnutí vydala proto, že neshledala v případě žalobce důvody pro propuštění cizince ze zařízení ani pro uložení zvláštního opatření podle § 129a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Podle názoru žalované je napadené rozhodnutí plně v souladu se zákonem. Ve svém vyjádření žalovaná dále uvedla, že žalobce byl dne 1.2.2016 propuštěn ze zařízení pro zajištění cizinců. K tomuto stanovisku žalované k podané žalobě se právní zástupce žalobce podáním ze dne 12.2.2016 vyjádřil tak, že žalobce nemůže souhlasit s tím, že postupem žalované – jeho propuštěním - byl jeho nárok uspokojen ve smyslu § 62 soudního řádu správního a trval na tom, aby žalobou napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc žalované vrácena k dalšímu řízení. Žalobce právnímu zástupci sdělil, že si opatřil jízdenku do Německa s datem odjezdu z Prahy 15.2.2016 a že hodlá v tento den odcestovat do Německa a tam požádat o mezinárodní ochranu.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalované ze dne 8.12.2015 č.j. CPR-41882-3/ČJ-2015-930310-V239 a z připojeného správního spisu žalované ve fotokopii téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu žalované krajský soud zjistil následující skutečnosti:

- dne 25.11.2015 byla žalované doručena žádost žalobce zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům datovaná dnem 23.11.2015 o propuštění ze zařízení podle § 129a zákona o pobytu cizinců. Žalobce se v této žádosti zmiňuje o svém zajištění dne 6.8.2015 a o následných rozhodnutích o prodloužení doby tohoto zajištění. V žádosti vytýká správnímu orgánu, že se v rozhodnutí o uložení správního vyhoštění nezabýval možností hrozící vážné újmy, neboť je příslušníkem Afgánské islámské republiky, kde v současné době probíhá ozbrojený konflikt a jsou na denním pořádku násilné události. Žalobce odkázal na samotné řízení o správním

vyhoštění, při němž uvedl, že Afghánistán musel opustit poté, co změnil víru a přešel z islámu na křesťanskou víru. Toto odpadlictví od islámu je v Afghánistánu považováno za hrdelní zločin, jak mimo jiné uvádí zpráva organizace Freedom House. Správní orgán nevzal v úvahu současnou situaci v Afghánistánu, kde dochází k svévolnému násilí a kde by mu hrozila smrt ze strany teroristického hnutí Taliban a kde mu hrozí o to větší nebezpečí pro opuštění islámu a přejít na křesťanskou víru. Žalobce v žádosti výslovně dále poukázal na statistiky vypracované Policií ČR, konkrétně skupinou analýzy rizik Ředitelství služby cizinecké policie, podle kterých od 1.1.2015 do 30.9.2015 bylo vydáno 47 rozhodnutí o správním vyhoštění do Afghánistánu, avšak za tutéž dobu žádné správní vyhoštění realizováno nebylo. Od počátku jeho zajištění neučinilo Velvyslanectví Afgánské islámské republiky kroky k ověření jeho totožnosti a nevystavilo mu náhradní cestovní doklad potřebný k realizaci jeho správního vyhoštění a nejsou mu známy žádné kroky, které by žalovaná činila k zajištění tohoto dokladu;

- z rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly pátrání a eskort, pracoviště České Budějovice ze dne 8.8.2015, že žalobce byl zajištěn za účelem správního vyhoštění na dobu 60 dní;

- z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení sepsaného Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Jihočeského kraje, Odborem cizinecké policie, Oddělením pobytové kontroly pátrání a eskort ze dne 7.8.2015, že žalobce při pohovoru uvedl, že sice je Afghánec, ale narodil se v Iránu, kde i žil. Z Iránu dne 11.6.2015 odcestoval, protože změnil víru a tak se bál o svůj život, neboť mu tam za to hrozí smrt. Žalobce při tomto pohovoru popsal, jakým způsobem se dostal na území České republiky. Při tomto pohovoru mimo jiné žalobce odpovídal, že mu není známa žádná překážka znemožňující jeho vycestování z České republiky a že k případnému vycestování nepotřebuje žádnou lhůtu, neboť vycestuje ihned do Německa;

- z rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly pátrání a eskort ze dne 19.8.2015, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie na jeden rok;

- ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 9.8.2015, že vycestování žalobce je možné. Ve stanovisku se uvádějí zdroje informací ohledně politické, ekonomické situace a dodržování lidských práv v Afghánistánu, ze kterých je učiněn závěr, že žalobci ve vlasti nehrozí uložení trestu smrti nebo vykonání tohoto trestu. Z jím uváděných skutečností nelze dovodit, že by mu mohlo hrozit mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest a neprokázalo se, že by v případě jeho návratu hrozilo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního zbrojeného konfliktu.

V projednávané věci odůvodnila žalovaná nevyhovění žádosti žalobce o propuštění ze zařízení ve smyslu ust. § 129a odst. 1 zákona o pobytu cizinců v podstatě důvody, pro které byl zajištěn, a tím, že nepovažovala za opodstatněné

jeho námitky týkající se tohoto zajištění za účelem správního vyhoštění, zejména námitky, že toto zajištění neplní svůj účel. Svůj závěr žalovaná postavila na tom, že bylo požádáno Velvyslanectví Afghánské islámské republiky o ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu a že s žalobcem byl proveden konsulární pohovor. Dále svoje rozhodnutí opřela o výše uvedené závazné stanovisko OAMP ze dne 9.8.2015. Jak ovšem bylo zjištěno, zejména z protokolu o pohovoru s žalobcem realizovaným v rámci správního řízení o správním vyhoštění a zajištění dne 7.8.2015, že žalobce jasně uvedl, že zemi původu, resp. z území Iránu, kde později žil, odcestoval z obavy o svůj život v důsledku změny víry z islámské na křesťanskou a tvrdil, že z tohoto důvodu mu hrozí smrt. Tentýž samý důvod žalobce opakoval ve své žádosti o propuštění ze zařízení ze dne 23.11.2015, kde navíc odkázal na zprávu Freedom House, podle které odpadlictví od islámu je v Afghánistánu považováno za hrdelní zločin. Uvedenou námitkou žalobce se správní orgán vůbec nezabýval v odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce a nezabývala se jím ani žalovaná ve svém rozhodnutí o nevyhovění žádosti žalobce o propuštění ze zařízení podle § 129a zákona o pobytu cizinců. Nutno k tomu poznamenat, že o uvedené námitce hrozícího nebezpečí žalobci v případě jeho návratu do země původu kvůli tvrzené změně náboženské víry se nezmiňuje ani závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 9.8.2015. Je proto v této části její rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

V žádosti ze dne 23.11.2015 žalobce výslovně poukázal na to, že jeho zajištění neplní svůj účel se zřetelem ke shora uvedeným statistikám, podle kterých za období od 1.1. do 30.9.2015 nebylo realizováno ani jedno ze 47 vydaných rozhodnutí o správním vyhoštění. Ani tímto důvodem uvedeným v žádosti žalobce se žalovaná nijak nezabývala, čímž rovněž učinila své rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění nepřezkoumatelným.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku odůvodnění rozhodnutí žalované, přičemž v této věci rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť v řízení procesně úspěšnému žalobci žádné prokazatelné náklady nevznikly.

Ustanovenému právnímu zástupci žalobce byla přiznána odměna v rozsahu tří úkonů právní pomoci po 3.100,- Kč a tří režijních paušálů po 300,- Kč (ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d/ a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění). S připočtením daně z přidané hodnoty 21% ve výši 2.142,- Kč činí celková odměna 12.342,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 23. února 2016

JUDr. Petr Indráček
samosoudce